

Sofie en de magische paarden

Gertrud Jetten

Met illustraties van Marijke Klompmaker

kluitman

Gríma

Het was mistig in het bos op Heimar. Vogels in allerlei kleuren kwetterden in de bomen en de grond was bedekt met heldergroen mos. Het rook er heerlijk, alsof het pas geregend had. Tussen het mos scharrelde een witte egel en in de hoge bomen zaten twee rode eekhoorns elkaar achterna.

Gríma de griffioen rekte zich eens flink uit. Ze sprong uit haar nest en sloeg een enorme klauw in de boom voor zich. Toen trok ze haar nagels van boven naar beneden over de stam. Mmm, precies goed. Messcherp! Nu waren haar andere poten aan de beurt.

Eerst haar linkerachterpoot. Daarna haar rechterachterpoot. En ten slotte haar linkervoorpoot. Bewonderend keek ze naar de zilveren ring die eromheen zat. In het midden schitterde een feloranje steen, als een stralende zon. Aan elke kant van de steen prijkte een grimmig kijkende zilveren adelaar.

Gríma glimlachte. De ring betoverde haar nog steeds, ook al

Nur 282/W042601

Bisac JUV002130/JUV037040

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Gertrud Jetten

© MMXXVI Illustraties: Marijke Klompmaker

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

marijkeklompmaker.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLEVERANCIER

had ze hem al zo lang als ze zich kon herinneren. Wat zou ze vandaag eens gaan doen? Een stukje vliegen, besloot ze. Vliegen was altijd fijn. En daarna was het tijd om wat te eten.

Ze fladderde met haar reusachtige vleugels en steeg op. Al gauw was ze hoog in de lucht. Ze zweefde, liet zich dragen door de wind. Wat een heerlijk gevoel was dat toch!

Onder haar lagen hoge bergen, grote vlaktes, blauwgroene meren en velden met felgekleurde bloemen.

Over een frisgroene steppe galoppeerde een kudde paarden. Ze keken omhoog en hinnikten naar haar. 'Kriiia,' schreeuwde Gríma terug, gevolgd door een oorverdovend gebrul.

Snel vloog ze verder. Om haar heen fladderde een groepje caviavlinders. Ze hadden het lichaam van een cavia met een satijnzachte vacht en tere vleugels. Opgewonden kwebbelden ze door elkaar. Voor Gríma vlogen twee zwanen met slangenkoppen en een flapperende beverstaart. Moeiteloos haalde ze hen in.

Gríma zuchtte gelukzalig. Ze zou nergens anders willen wonen dan hier, op Heimar.

Boven de grote vlakte bleef ze een tijdje rondcirkelen. Inge-spannen keek ze naar beneden. Hé, wat was dat? Haar feloranje ogen flikkerden. Het leek wel een goudsluiper! Ze zette een duikvlucht in en suisde omlaag. Ze ging zo snel dat ze niet merkte dat de ring van haar poot gleed.

Die ring was niet zomaar een ring, maar een magische ring. Een ring die de levens van bijna alle planten en wezens op het eiland bepaalde. Een ring die al jaren en jaren om Gríma's

linkervoorpoot zat en daar had moeten blijven.

Met een duizelingwekkende vaart tuimelde hij naar beneden, waar hij neerkwam op de roodbruine rotsen. Hij ketste af op de harde steen en rolde *rinkeldekinkeldekink* in een donkere spleet. Daar landde hij op de koele aarde. Trillend bleef hij liggen.

Gríma had niks in de gaten. Met machtige vleugelslagen vloog ze verder.

1

Sofie keek naar buiten. Het was eind april maar het leek wel augustus, na een lange en gortdroge zomer. Het gras was geel en dor. Aan de bomen en struiken rondom het schoolplein zaten nieuwe blaadjes, maar veel ervan waren bruin en hard.

Alleen de tulpen in de pot stonden er nog goed bij, maar dat kwam doordat juf Manon ze elke dag water gaf. Sofies blik ging weer naar voren, naar haar juf. Ze was net aan het vertellen over de mysterieuze droogte.

‘De deskundigen hebben geen idee wat er aan de hand is,’ vertelde juf Manon. ‘Ze hebben al van alles onderzocht maar kunnen niks raars ontdekken.’ Ernstig keek ze de klas rond. ‘Niemand weet wanneer het overgaat. En óf het wel overgaat.’

‘Komt door de klimaatopwarming, toch?’ vroeg Yussef.

‘Waarschijnlijk wel,’ antwoordde juf Manon. ‘Maar het gekke is dat het dit keer vooral in de kustgebieden voorkomt, en

minder in het binnenland. En aangezien wij in Den Haag wonen...’

Ze maakte haar zin niet af, want iedereen snapte het zo ook wel. Daarvoor hoefde je alleen maar naar buiten te kijken.

‘Boeren maken zich grote zorgen of ze hun vee straks nog wel te eten kunnen geven,’ ging juf Manon verder. ‘Als het niet snel gaat regenen, hebben ze komende winter geen hooi. Dan moet alles van ver weg komen en dat is heel duur. Er zijn al boeren die overwegen om met hun bedrijf te stoppen.’

Sofie hapte naar adem. Daar had ze nog helemaal niet aan gedacht! Als er geen hooi was voor vee, was er ook geen hooi voor paarden. En dus ook niet voor Blacky. Sofie was gek op paarden en vooral op Blacky. Haar rijles was het hoogtepunt van de week en ze verheugde zich al maanden van tevoren op het jaarlijkse ponykamp. Bij het idee dat haar lievelingspony straks niks meer te eten had, kreeg ze buikpijn.

‘Wil iemand nog wat vragen?’ vroeg juf Manon.

Niemand stak zijn vinger op.

‘Nee? Dan gaan we handvaardigheid doen.’

Sofie borg haar aardrijkskundeboek en haar schrift op en stond op om haar werkstuk te halen. Handvaardigheid was haar lievelingsvak. Ze waren een sieraad aan het maken. Voorzichtig pakte Sofie haar ketting uit het rek. Ze hoefde alleen nog maar de sluiting te solderen en dan was ze klaar.

Terwijl ze de ketting op de werktafel legde, kwam er een groepje kinderen om haar heen staan.

‘Zo knap dat je dat kan,’ verzuchtte Roos. ‘Ik kom niet verder

dan wat kralen en veertjes aan elkaar rijgen.'

'Ik ook niet,' viel Aiko haar bij. 'Echt supergoed!'

Sofie haalde een beetje verlegen haar schouders op. Ze vond het zelf niet zo bijzonder. Haar vader was goudsmid en ze had veel van hem geleerd. Voor haar was sieraden ontwerpen en solderen heel normaal, iets wat vanzelf ging.

'Niks aan,' bromde Lukas. Hij liep langs en gaf Sofie onopvallend een duw.

Sofie viel voorover, tegen de tafel aan. De ketting verschoof en viel luid kletterend op de grond.

'Let eens wat beter op,' snauwde Aiko tegen Lukas.

Sofie zei niks. Ze bukte zich om haar ketting op te rapen en nam de schade op. Er was een schakel kapot, maar die kon ze makkelijk repareren. Maar hoe was het met de steen? Zag ze daar nou een barst?

Ze streek er voorzichtig met haar vingers overheen. Nee, het leek gelukkig maar zo. De steen, een lichtblauwe maansteen die ze van haar vader had gekregen, was nog helemaal heel.

'Stom skeletje,' mompelde Lukas. 'Je kan zo meedoen met Halloween!' Hij keek minachtend naar Sofie en rolde met zijn ogen.

Sofie slikte. Waarom lukte het haar maar niet om iets terug te zeggen?

'Trek je er maar niks van aan,' troostte Aiko haar. 'Hij is gewoon jaloers.'

Sofie schoot bijna in de lach. Jaloers op haar? Dat kon ze zich niet voorstellen. Ze was klein en mager, met muizig haar van een onbestemde kleur en blauwgrijze ogen. Een onopvallend

kind met weinig vrienden. En dan was er ook nog dat gedoe met haar hart. Nee, op haar was echt niemand jaloers. Daar geloofde ze helemaal niks van.

Ze keek even om zich heen om te zien of iemand op haar lette. Nee, iedereen was met zijn eigen werkstuk bezig. Zelfs Lukas. Sofie pakte de hanger met de maansteen vast en hield hem in haar handen. Ze kon voelen dat de steen geschrokken was.

Onopvallend aaide ze over het glanzende oppervlak en ze concentreerde zich op fijne dingen. Een kabbelend beekje. Zachte muziek. Kauwende paarden.

'Rustig maar,' zei ze zacht. 'Je hoeft niet bang te zijn.'

Sofie had nog nooit iemand verteld dat ze de energie van stenen kon voelen. Zelfs haar vader wist het niet. Ze zag het ook niet als iets bijzonders, maar eerder als iets raars. Een afwijking. Een gebrek misschien, net zoals haar gammele hart.

Toen de maansteen weer gekalmeerd was, legde ze hem voorzichtig op de werktafel. Daarna deed ze de stekker van de solderbout in het stopcontact en ging aan het werk.

2

‘Doei,’ riep Amber bij de ingang van de manege. Ze zwaaide naar Sofie en glimlachte. ‘Veel plezier en tot straks!’

Sofie zwaaide terug. Haar grote zus verdween al snel uit het zicht. Sofie zou het liefst naar haar lievelingspony toe rennen, maar dat kon ze beter niet doen. Dan was ze straks uitgeput. Dus liep ze rustig naar de boxen.

Blacky stond al klaar.

‘Hé knapperd,’ zei ze zacht. Ze maakte de boxdeur open en aaide Blacky over zijn zachte neus. ‘Ik heb je gemist, weet je dat?’

Blacky bleef rustig stilstaan. Zijn grote donkere ogen keken lief en zacht naar Sofie. Alsof hij wilde zeggen: ‘Wat fijn dat je er bent! Ik heb jou ook gemist, hoor.’

‘Hoi, Sofie,’ zei Karlijn, de instructeur, vriendelijk. ‘Ik heb Blacky al voor je opgezadeld.’

‘Dank je wel,’ zei Sofie. Ze pakte de teugels en leidde haar pony naar buiten.

Het was stralend weer. De zon scheen en in de rij bomen naast de buitenbak kwetterde een groepje mussen.

Sofie keek verlangend naar de weilanden achter het erf. Daarachter lagen de duinen en nog iets verder was de zee. Als het heel stil was, kon ze hem horen. ‘Kunnen we niet naar buiten?’ vroeg ze.

‘Nee, sorry,’ antwoordde Karlijn. ‘Vandaag rijden er ook een paar beginners mee en dan gaat dat niet.’

‘Jammer,’ zei Sofie.

‘Maar zaterdag mag je in een klein groepje mee met een buitenrit,’ vertelde Karlijn. Ze glimlachte. ‘Is dat wat?’

‘O, ja!’ riep Sofie. ‘Ik hoop alleen dat ik dan kan.’ Maar eigenlijk bedoelde ze: dat ik dan fit genoeg ben. Maar dat zei ze niet. Ze zou gewoon tegen haar ouders zeggen dat ze zich prima voelde. En als ze daarna doodmoe was, dan was dat maar zo. Dat had ze er wel voor over.

‘Is goed,’ zei Karlijn. ‘Ik zet je naam op het lijstje. Laat je vrijdagavond nog even weten of het doorgaat?’

‘Ik weet het zeker,’ zei Sofie vastberaden tegen Karlijn. Ze zou hoe dan ook gaan rijden, al moest ze de rest van de dag op de bank liggen. Ze droomde ervan om samen met Blacky over het strand te galopperen en door het bos te draven. Dingen te doen die voor hem ook leuk waren.

Rondjes rijden in een stoffige bak en suffe figuren uitvoeren was niet zijn hobby en ook niet die van haar. Maar het was beter dan niks, beter dan niet paardrijden. En nog veel beter dan niet bij paarden zijn.

Karlijn pakte haar telefoon en typte iets in.

Sofie aaide Blacky over zijn zwart-witte manen. Blacky was een zwartbonte shetlanderkruising van een meter vijftien. Normale meisjes van tien waren te groot en te zwaar voor hem, maar Sofie niet. Ze was klein, sprietig en heel licht. Een van de weinige voordelen daarvan was dat ze nog steeds op Blacky kon rijden.

Haar vriendin Aiko zou dat ook wel willen, maar die was inmiddels een stuk groter en zwaarder. Zij reed nu op Shadow, een stevige newforestruin van bijna een meter veertig. Maar Shadow was lang niet zo lief als Blacky.

Sofie zette Blacky naast het krukje en steeg op. Blacky bleef rustig staan wachten totdat ze haar voeten in de beugels had gedaan en stapte toen op zijn gemak weg. Meteen voelde Sofie zich een stuk beter. Dat was altijd zo zodra ze op een pony zat. Dan was het net alsof ze vleugels kreeg. Dan voelde ze zich vrij.

Op de rug van Blacky was ze niet meer de Sofie die altijd ziek was. De Sofie met dat rare hart. Op de rug van een paard kon ze iedereen zijn. Een topdressuurruiter op de Olympische Spelen. Een ridder die meedeed aan een toernooi. Of een indiaan die over de eindeloze prairie reed.

‘Wil iedereen naar de hoefslag gaan?’ riep Karlijn.

Sofie stuurde Blacky achter een tinker met dikke billen aan. Tijdens de les had ze geen tijd meer voor fantasieën over ridders, indianen en andere helden. Ze had haar handen vol aan het rijden van voltes en andere manegefiguren. En aan Blacky.

Toen ze aan het eind van de les haar pony uit liet stappen,

stond haar vader al te wachten. Hij zwaaide.

Sofie zwaaide terug.

‘Was het leuk?’ vroeg hij toen Sofie met Blacky naar buiten liep.

‘Het is altijd leuk,’ antwoordde Sofie glunderend. ‘Blacky deed het heel goed vandaag! We hebben zelfs gesprongen.’

‘Mooi zo,’ zei haar vader. ‘Waren het hoge hindernissen?’

Sofie schudde haar hoofd. ‘Pap? Ik kan zaterdag meedoen aan een buitenrit, mag dat?’

‘Ja hoor! Even kijken of het lukt.’

Sofie knikte blij en leidde Blacky naar de stal.

Haar vader zadelde hem af en bracht het zadel en hoofdstel weg.

Sofie haalde een stuk wortel uit haar jaszak en gaf hem aan de zwart-witte pony. ‘Tot zaterdag,’ zei ze zacht. ‘Ik heb er zin in!’

Blacky kauwde de wortel op en duwde zacht zijn neus tegen haar jas.

Sofie gaf hem nog een laatste aai en liep samen met haar vader naar buiten. Ze ging voorzichtig achter op de fiets zitten en sloeg een arm om zijn middel. Hij voelde warm en zacht. Sterk.

De fiets hobbelde over het fietspad, tussen de bomen door.

Sofie fantaseerde dat ze in een karretje zat met een pony ervoor, in een vorige eeuw. Zou dat ook zo hobbelen? Het voelde heel anders dan de zachte, vloeiende bewegingen van een paard.

Ze gingen dwars door de stad. Een stukje langs de trambaan en een stukje door het park. Over een bruggetje en daarna langs

de gracht. Toen kwamen ze in hun straat.

Sofie zag het naambord van de winkel al. *Ruben de Wit, goudsmid*, stond er in sierlijke letters.

Haar vader zette zijn fiets tegen de lantaarnpaal en deed hem op slot.

Sofie liep al door naar binnen.

Vandaag was Aisha er. Zij verkocht de prachtige sieraden die Sofies vader maakte.

‘En, lekker paardgereden?’ vroeg Aisha. Haar donkere ogen glansden.

Sofie knikte.

Aisha keek naar Sofies vader. ‘De diamanten van de familie Dupont zijn aangekomen. Ik heb ze in de kluis gedaan. En er was net iemand die belangstelling heeft voor de ketting met donkere robijnen.’

‘O ja?’ vroeg hij geïnteresseerd. Al gauw waren ze diep in gesprek.

Sofie keek naar de grote vitrine. Haar ogen zochten de ketting die Aisha bedoelde. De donkerrode edelstenen fonkelden in het licht. Sofie kende alle sieraden van haar vader. Als ze weer eens te moe was om naar school te gaan, zat ze vaak bij hem in de werkplaats. Haar vader had er speciaal voor haar een bankje neergezet.

Als ze zich goed genoeg voelde, mocht ze wat solderen. Haar vader liet haar dan de nieuwe stenen zien die waren binnengekomen en hij besprak met haar wat hij ervan zou gaan maken.

Om haar hals hing een gouden ketting met daaraan een hanger met een jade erin. De steen kwam uit een ring van haar moeder en de hanger was versierd met bloemetjes. Haar vader had hem voor haar gemaakt toen ze nog klein was. Ze droeg de ketting altijd onder haar kleren, zodat de steen dicht bij haar hart was.

Sofie liep door naar de trap. Ze ging in de traplift zitten en zoefde naar boven.

Aiko vond het geweldig en ging vaak voor de lol op en neer. Sofie lachte dan hard met haar mee, maar dat was alleen van buiten. Als je erin móést zitten omdat je de trap niet op kon lopen, was het een stuk minder leuk.

Ze stapte uit de traplift en liep naar de keuken.

‘Hé Sofie,’ zei haar moeder. ‘Het eten is bijna klaar. Heb je al trek?’

Sofie haalde haar schouders op. Had ze ooit echt zin in eten? Ze waste haar handen en ging aan tafel zitten. Haar moeder roerde in een grote pan en draaide zich om. Toen ging ze bij Sofie zitten. ‘Hoe gaat het?’

‘Gaat wel,’ zei Sofie.

Haar moeder streelde Sofie over haar arm. Ze was lang en slank en had donkerblond steil haar en grijsblauwe ogen. Ze zag er heel gewoon en onopvallend uit, totdat ze glimlachte. Dan was het net alsof de zon ging schijnen. ‘Wil je even liggen?’ vroeg ze lief.

Sofie schudde haar hoofd. ‘Eerst eten,’ zei ze.

Tijdens het eten vertelde Amber honderduit over alles wat ze

die dag beleefd had. Amber was al veertien en zat in de tweede van de middelbare. Ze voetbalde, ging 's avonds laat naar bed en had zelfs al een baantje.

Het woord moe stond niet in haar woordenboek. In het woordenboek van Sofie stond moe vetgedrukt. Moe, stond er. **Moe** (bijvoeglijk naamwoord): *slap door uitputting, speciaal van toepassing op Sofie Jade de Wit.*

Na het eten ging Sofie met de lift naar de tweede verdieping.

Op de houten vloer van haar kamer lag een hoopje goudkleurig poeder.

Sofie bleef even stilstaan. Wat was dat? En hoe kwam het daar? Ze had gisteren niet in haar kamer geknutseld... En trouwens, zulk mooi poeder had ze niet eens!

Ze streek met haar wijsvinger over de vloer en rook aan het poeder. Het tintelde en bruiste in haar neus, als niespoeder. Ze keek om zich heen. Misschien had haar moeder nieuwe knutsel-spullen voor haar gekocht en wat op de vloer gemorst. Maar waar waren ze dan?

Nou ja, dat zou ze straks wel vragen. Of morgen. Eerst uitrusten.

Sofie veegde haar vinger af aan een zakdoek en ging op haar bed liggen. Ze keek een tijdje naar de lichtjes van de stad en de maan daarboven. Toen pakte ze haar tablet en deed een paardenspel. In dat spel kon ze alles. In dat spel was ze sterk en stoer en niet moe te krijgen.

Om acht uur kwam haar vader de kamer binnen. Hij hielp haar met douchen en tandenpoetsen en gaf haar haar pyjama

aan. Daarna stopte hij haar in bed. 'Welterusten, Sofie,' zei hij en hij gaf haar een zoen.

'Welterusten, pap,' zei Sofie. Ze deed haar ogen dicht en viel meteen in slaap.

3

‘Pssst,’ hoorde ze. ‘Pssst!’ Langzaam deed Sofie haar ogen open. Wat was dat? Slaperig keek ze rond. Had ze gedroomd? Droomde ze nog steeds? Ja, dat moest wel, want in haar vensterbank zat een vogeltje. Of een elfje, dat kon ze niet zien.

Om het wezentje heen lag wat goudkleurig poeder. Precies hetzelfde poeder dat op de vloer lag.

‘Pssst,’ deed het wezentje nog een keer. ‘Ben je wakker?’

Sofie ging rechtop zitten. Nu kon ze het goed zien.

In haar vensterbank zat echt een elfje met een grote bos zwarte krulletjes en stralend witte tanden in een bruin gezicht. Ze glimlachte vriendelijk.

‘W-w-wie ben jij?’ stotterde Sofie.

‘Ik ben Pippa,’ antwoordde het elfje. ‘Ik kom van Heimar.’

‘Heimar?’ vroeg Sofie.

‘O, dat is daar ergens.’ Pippa wees naar de lucht. ‘En op het dakterras staat mijn grote vriend Orion. We komen je wat vragen.’

‘Eh, wacht even,’ zei Sofie. ‘Orion? Wie is hij? En waar is hij dan precies?’

Voor het raam verscheen een zwart paardenhoofd met roodbruine ogen en een flinke bos manen.

Sofie hield haar adem in. Hij was het mooiste paard dat ze ooit had gezien. Nog veel mooier dan de schitterende Spaanse hengst van Karlijn. Zijn ogen leken wel gemaakt van agaatstenen, zo intens van kleur waren ze. En die vleugels! Ze bestonden uit talloze zwarte, glanzende grote en kleine veren.

Ze schraapte haar keel. ‘Hoe ben je op het dakterras gekomen?’

‘Gewoon,’ antwoordde Orion. ‘Vliegend.’

Sofie kneep in haar arm. Ze tikte op haar hoofd. Ze deed haar ogen dicht. Dit kon niet. Dit kon écht niet! Paarden konden niet praten. En ze konden zeker niet vliegen. Ze had alles gedroomd, dat moest wel. Langzaam deed ze haar ogen weer open.

Er was niks veranderd. In haar vensterbank zat nog steeds een elfje en op het dakterras stond nog steeds een pratend paard.

Orion draaide een beetje, zodat ze zijn grote vleugels beter kon zien.

Sofie had het gevoel dat ze flauw zou vallen. Gelukkig zat ze in bed. ‘Hoe komt het dat je kan praten?’ vroeg ze.

‘Gewoon,’ antwoordde Orion. ‘Alle wezens op Heimar kunnen met elkaar praten. Maar daar hebben we het later wel een keer over. Nu zijn er belangrijkere dingen. We hebben je nodig,’ ging hij verder. ‘Je moet ons helpen.’

‘Ik?’ vroeg Sofie verbaasd. ‘Hoezo dat dan?’

‘Omdat je dapper en veerkrachtig bent,’ antwoordde Orion.

Sofie schoot in de lach. ‘Ik denk dat jullie me met iemand anders verwarren. Bedoelen jullie misschien mijn zus?’

‘Nee hoor,’ zei Orion. ‘Je bent zo vaak ziek en elke keer krabbel je weer op. Dan speel je weer, ren je weer. Je bent wijs. Optimistisch. Slim. Sterk. En ook nog eens heel handig.’

Sofie keek rond of er nog iemand anders in de kamer was. Iemand met wie ze haar verwarden. Ging dit echt over haar?

‘Het vraagt moed om elke keer opnieuw te beginnen,’ zei Pippa. ‘Als je gezond bent, is het niet moeilijk om sterk en dapper te zijn. Hoe weet ik of je zus sterk en dapper is als het erop aankomt? Dat is nog nooit nodig geweest.’

‘Hoe weten jullie dat allemaal?’ vroeg Sofie verbaasd.

Orion en Pippa keken elkaar aan. ‘We houden je al een tijdje in de gaten,’ antwoordde het elfje. ‘We zaten in de boom naast je huis. Op het dak van je school. Bij de manege. En ik ben zelfs in je kamer geweest.’ Ze bloosde.

Sofie glimlachte. ‘Dus daar komt dat poeder vandaan!’ Ze dacht even na en keek naar het paard. ‘Zei je nou dat je op het dak van de school stond? Heeft niemand jullie dan gezien?’

Orion keek haar een beetje schaapachtig aan. ‘Er was een keer een jongetje dat riep dat hij een vliegend paard zag, maar niemand geloofde hem.’

Sofies ogen gingen van Orion naar Pippa. ‘Weten jullie echt zeker dat jullie mij moeten hebben?’

‘Absoluut,’ riep Orion. ‘We willen jou omdat je van paarden

houdt. En omdat je een groot hart hebt. Een magisch hart.’

Sofie keek naar haar dekbed met galopperende pony's erop. ‘Mijn hart is zwak en kwetsbaar,’ zei ze zacht.

‘Niet waar,’ zei Orion vastbesloten. ‘Jouw hart is bijzonder. En heel sterk.’

Sofie zei niks meer. Orion geloofde haar toch niet. ‘En wat moet ik dan doen?’ vroeg ze.

‘Je moet een magische ring vinden,’ kwetterde Pippa. ‘Een ring met een heel bijzondere steen. Jij hebt verstand van edelstenen, toch?’

Sofie knikte. Dat was absoluut waar.

‘En je bent klein en dun,’ ging Pippa verder. ‘Dat is handig, want dan kan je makkelijk tussen grote stenen en rotsspleten door kruipen om hem te zoeken.’

Sofie keek haar een beetje geschrokken aan.

‘Die ring is echt heel belangrijk,’ ging Orion snel verder. Hij wierp een waarschuwende blik op Pippa. ‘Zonder ring is het gras oneetbaar. Alle paarden zijn ziek. De veulens zijn er nog wel het ergst aan toe. Ik ben bang...’ Hij slikte moeizaam. ‘Ik ben bang dat ze doodgaan. Dat we allemaal doodgaan.’

‘Ik ga mee,’ zei Sofie. Ze sloeg haar dekbed opzij en stapte uit bed. De vloer voelde koud aan haar voeten. Snel schoot ze haar sloffen aan.

‘Dank je wel,’ zei Orion. ‘Als je uit het raam klimt, kan je op mijn rug zitten. Achter Pippa.’

Sofie deed het raam helemaal open en keek naar Orion. Voorzichtig raakte ze een van zijn vleugels aan. Ze voelden zacht en

